

*Roman om det
som sitter i väggarna*

MEDIESKUGGA

Mats Lundman

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Medieskugga är den femte romanen i en serie om tidningsmiljöer och deras människor.

Tidigare utgivna:

D som i deadline (2014)

S som i scoop (2015)

Död vinkel (2016)

F som i flash (2017)

Eventuella likheter mellan gestalter i romanen och verkliga personer, levande eller döda, är rena tillfälligheter.

ISBN: 978-91-88263-48-3

© Mats Lundman

Strängnäs och Stockholm 2018

Omslagsbild: Riksantikvarieämbetet

Utgiven av Ultima Esperanza Books

www.ultimaesperanzabooks.se

Det är totalt annorlunda nu. Hela tillvaron är osäker. Klart att dom reagerar. Att dom försöker hålla fast vid det som varit deras.

– Som ...?

– Jobba nio till fem. Skriva en artikel om dagen. Inte webba, inte blogga. Hålla distans till ny-modigheter.

– Okej. Och vad gör du åt det?

– Det är just det. Jag vet inte. Inte än. För det handlar nog inte bara om rädsla. Det är något som sitter i väggarna.

– Som man så populärt säger. Men få vet vad som menas med det.

– Jodå, det menas att det en gång hänt något svårt, något som präglat och kanske skadat organisationen. Dom har blivit skräja för allt möjligt. Ett slags kollektivt trauma. Dom har en verklig-hetsbild som är skev men ändå fungerar och som dom varken kan eller vill ta sej bort ifrån.

Ur svenska Wikipedia

Moa M. Lönn, född 1974 i Falkenberg, svensk journalist som varit chefredaktör på flera tidningar. Efter studentexamen studier i samhällskunskap, ekonomi och journalistik i Lund. Fil kand 1998 med journalistik som huvudämne. Efter examen tjänstgjorde hon på flera landsortstidningar, Dagens Nyheter (2002–2004) och Mitt-i-koncernen (2005–2007). Åren 2008–2011 var hon lokalradiochef för Radio Jämt, 2012–2013 chefredaktör för Sjöstads-Kuriren och 2013–2014 chefredaktör för nyhetsmagasinet Xtra tills detta lades ned. Hon har även varit verksam som konsult inom medier. Sedan 2015 chef och utgivare av förortstidningen Stockholm-Syd. Moa Lönn tävlingsboxade 2000–2002 i lättvikt. 5v 1f. Gift 2004–2008 med Morgan Andersson, ekonom och kommunpolitiker i Huddinge. Moa Lönn utsattes 2016 för ett mordförsök då hon sköts med flera kulor på väg hem från redaktionen. Någon gärningsperson greps aldrig.

1

Trafikolycka Järnvägsgatan–Nygatan. Två fordon. En eller flera skadade. Ambulans på väg.”

Love Brantelid skrev i redaktionens digitala dagbok. Han la ut meddelandet i piloten med särskild adress till Stellan Olofsson, Allehandas fotograf. För säkerhets skull tog han sin mobil och valde Stellas nummer bland kontakterna. Fotografen svarade genast.

- Såg du? Järnvägsgatan och Nygatan.
- På väg ner i garaget. Jag är där om fem minuter.
- Fint. Hör av dej när du vet mer.

Love knäppte bort samtalet och nickade för sej själv. Stellan var alltid snabb i vändningarna. Bara man fick tag i honom, och det var inte alltid så lätt.

Han vände sej mot datorn där skärmläckaren precis börjat snurra på den stora Imacen, och skrev in vad han visste om trafikolyckan. De få raderna avslutades med ”Uppdatering följer”.

Love Brantelid var linechef på Silverdalens Allehanda. Han var tjugonio år och hade kommit till tidningen två år tidigare och gjort en snabb karriär. Linechefen planerade morgondagens tidning efter vad som kom upp på reportrarnas uppdragslistor. Och han såg även till att nyhetswebben, allehanda.nu, uppdaterades med det senaste, som nu med olyckan.

Tidigare hade det kallats ”sidplanerare” men sedan ansvaret för webben kommit till hade någon i den högre koncernledningen velat uppgradera tjänsten med den nya titeln. Det uttalades engelskt – *lajn*. Jobbet var inte populärt och Love hade inte haft någon konkurrens från de mestadels äldre kollegorna på redaktionen.

Och visst, att vara linechef betydde att man satt på sin stol större delen av arbetsdagen och aldrig fick en chans att komma ut på något eget nyhetsjobb eller reportage och träffa andra människor.

Men han klagade inte. Från sin position hade han överblick, han kände sej som spindeln i nätet och han kunde styra en hel del över vad läsarna skulle hitta på Allehandas sidor.

Men vad reportrarna skulle skriva om, det låg inte på Loves bord. Tyvärr, tänkte han ofta. Han hade inga högre tankar om Wolf Rydin som var nyhetschef och därmed även Loves närmaste chef, vilket han ibland erinrade sej med obehag.

Klockan var lite över åtta, Love var alltid först på redaktionen. Framåt halv nio droppade reportrarna in. Och tio i nio brukade Wolf Rydin parkera sin stora Volvokombi av äldre årgång på gården bakom det sextiotalshus i gult tegel där Allehanda disponerade de två nedersta av de fyra våningarna. Det var precis i tid för att han skulle hinna få med sej en plastmugg kaffe till morgonmötet.

Silverdalens Allehanda var femdagars, måndag till fredag. Tidningen var en av de mindre i en mediekoncern som styrdes från den stora Länstidningen i residensstaden sju mil bort. Förutom Allehanda fanns det fyra mindre tidningar, en kommersiell radio-station och en kanal för webb-tv i LT-Media som koncernen hette. Alla tidningarna trycktes sedan några år på Länstidningens pressar, som för övrigt var igång nästan dygnet runt med att också producera en ström av gratisblad och annonstidningar i stora upplagor.

För tjugo år sedan hade Allehanda varit ett eget företag och själv styrt över sitt öde, haft vd och ekonomichef i tidningshuset, tryckpress i källaren och kommit ut även på lördagarna. Tidningen hade haft en upplaga på över nittontusen exemplar och tjugotvå medarbetare på redaktionen. Wolf Rydin hade varit kommunreporter då, och han och flera andra av Allehandas äldre medarbetare såg gärna tillbaka på den tiden som de tyckte hade varit tidningens glansdagar.

Men så kom det nya millenniet och med detta en svallvåg av digitalisering, smarta telefoner, läsplattor och nya konkurrenter som tog en genväg över internet till de nyhetsintresserade medborgarna.

Annonsörerna följde efter och så småningom också Allehandas läsare. Tidningen gick allt sämre och en bit in på tjugohundratalet köptes företaget upp av Länstidningens nybildade mediehus. Där var man sedan en tid i färd med att strukturera och rationalisera bland regionens småtidningar.

Det hade gått så där. Upplagan var nu mellan elva- och tolv tusen exemplar och tappat ett par hundra om året. Och redaktionen hade successivt reducerats i motsvarande takt. Där fanns nu elva medarbetare. Plus en chefredaktör och ansvarig utgivare.

Det var som om en skugga hade kastats över hela det medielandskap som Allehanda varit en del av. En medieskugga.

Att det fanns en chefredaktör på varje småtidning såg Love mest som en formalitet. Det var ändå Länstidningens kombinerade chefredaktör och vd Selma Sidensjö, som hade makten om det gällde något viktigt. Som till exempel ekonomi eller pressläggningstider. Hon kallades för publisher och omgav sej med några handplockade personer, en kommersiell direktör och en redaktionschef för Länstidningen. Det var trojkan som egentligen styrde hela LT-Media, stora som små tidningar eller kanaler.

Fast Allehanda saknade just nu chefredaktör. Under sin rätt korta tid på tidningen hade Love hunnit se två som försökt men misslyckats. Med stukade egon hade båda tvingats lämna hörnrummet med det stora skrivbordet i ek och glasstatyetten av en tidningsförsäljare på en piedestal mellan fönstren.

Den första, Solveig Karlsson, hade slutat bara månaden efter att hon anställt Love. Det hade varit taggigt och stridigt mellan redaktionen och Solveig. Till slut sa hon upp sej efter mindre än ett år på posten.

De hade sedan varit utan chefredaktör i ett halvår och Wolf Rydin hade skött det löpande. Därefter hade Henrik Johannesson blivit presenterad för redaktionen. Henrik var medelålders med tunt grått hår i en liten hästsvans. Han var välmeriterad som redaktionsledare på tidningar både i Västsverige och i Skåne och med en lång erfarenhet som reporter.

Det hade börjat bra, mindes Love. Alla hade känt sig stärkta och optimistiska efter en kickoff med övernattnig på brunnshotellet i en näraliggande småstad där de gått inspirerande promenader bland små trähus i idyllen.

Men smekmånaden gick och Henrik Johannesson fick det besvärligare.

Riktigt hur det blev så var Love inte säker på. Men Annika, en äldre reporter som gärna gjorde reportage om allt möjligt som kunde kallas för kultur, hade en dag rusat in på redaktionen och stortjuttit. Hon var kränkt, förklarade hon. Det kan ha handlat om att hennes make, Kenneth, som hade fotofirma, inte skulle få åka med på hennes årliga reportageresa till Österlen. Där bodde det flera målare och keramikere från Silverdalentrakten som Annika brukade skriva om.

Sen hade bakslagen kommit i snabb följd.

Sport-Einar hade fått nobben när han ville resa till O-ringen i Smålandsskogarna trettio mil bort för att följa hur det gick för bygdens orienterare. Och Bengt "Benke" Olsson, som var näringslivsreporter, skulle inte längre få övertidsersättning för att han recenserade jazzkvällarna i Stadsparkens sommarpaviljong. Sen var det Stellan som inte fick åka till Gällivare och göra vintertest med den nya Tesla-modellen. Stellan var visserligen tidningens ende anställde fotograf, men han var också tidningens biltestare och skrev varje månad en uppskattad krönika om bilar och husvagnar.

Men Henrik Johannesson hade sagt nej. Och nej. Och nej.

Annika och Einar skulle skriva om det som hände i Silverdalen med omnejd och Stellan behövdes hemma för att ta tidningens bilder. När det gällde jazzkvällarna så borde de inte recenseras alls. Och ville Benke gå dit och lyssna så var det hans ensak.

Ja, sån var Henriks Johannessons bestämda uppfattning.

Det hade inte dröjt länge förrän det börjat kärva på morgonmötena. Wolf Rydin fick allt svårare att fylla sina nyhetslistor. Och allt svårare för att hålla god min.

Sedan var det några debattartiklar från lokala allianspolitiker som hade fått nobben för att Henrik tyckte de var för illa skrivna. Han hade låtit göra om dem till notiser i stället.

Det var inte populärt, och Wolf som hade ett stort kontaktnät sedan sin tid som kommunreporter fick sneda leenden och sura kommentarer på stan.

Wolf hade skakat på huvudet.

– Nya kvastar ni vet.

Stämningen på redaktionen blev allt sämre.

Droppen kom när den annars så fogliga kulturredaktören Magda Oskarsson en vacker höstdag plötsligt förklarade att hon vägrade skriva en förhandsartikel om Bokens Dag, som Allehanda varit med och arrangerat i alla år. ”Textreklam” hade hon sagt. ”Förnedrande uppdrag.” Wolf hade suckat och tagit Volvon hem.

Dagen därpå hade gratistidningen och konkurrenten Silver-Kuriren hela förstasidan om författarna som skulle framträda på biblioteket. Medan Allehanda inte hade en rad.

Bokhandlaren och bibliotekschefen, som var medarrangörer, stod förbannade i tidningshusets trappa redan när Love kom och låste upp klockan åtta.

Två dagar senare hade Henrik Johannesson städat av skrivbordet och lämnat redaktionen utan ett ord.

Mobilen surrade till. Love satte fingret på det gröna svarafältet. Det var Stellan.

– Jag är klar med olyckan. En äldre dam med lättare skador har dom tagit i ambulans till lasarettet. Och jag har laddat upp en bild på bilarna. Plåtskador. Du kan lägga ut på webben nu.

– Toppen Stellan. Jag ordnar det, sa Love och slog av samtalet.

Klockan hade blivit några minuter i nio. Flera av reporterna satt redan med sina kaffemuggar vid det långa sammanträdesbordet på Bryggan där de brukade hålla sina morgonmöten. Wolf Rydin i svart skinnjacka susade förbi Love.

– Kör du ut listorna, hojtade han.

Love nickade och reste sej. Allt var som vanligt.

2

När Moa steg av pendeln gassade sensommarsolen över Flemingsberg. Hon märkte att det byggdes för fullt söder om järnvägen. Nya bostäder, en helt ny stadsdel, kanske flottare än den gamla uppe på höjden, Grantorp med de färgglada höghuslimporna och alla invandrarna.

Hon tog rulltrappan upp till campusområdet. Eftersom terminen ännu inte börjat var det nästan folktomt när hon korsade den öppna platsen framför bågen. Hon fortsatte den långa suckarnas gång som ledde förbi de många betongblock som var Karolinska universitetssjukhusets mäktiga utpost i Huddinge.

Framme vid centrum saktade hon ned stegen. Vid Röntgenvägen stannade hon till och försökte minnas hur det hade varit. Hon kunde inte komma ihåg något mer än att hon suttit på kvällen och arbetat med ekonomin för Stockholm-Syd, tidningen där hon var chef och ansvarig utgivare.

Vad som sen hänt hade man berättat för henne.

Hon hade kommit ut från redaktionen, ut på Röntgenvägen, och redan intill entrén hade attentatsmannen väntat på henne. Eller mannen förresten, det kunde väl lika gärna ha varit en kvinna. Ingen hade ändå sett hur det gått till och ingen var gripen.

Två kulor i ryggen och blod på trottoaren.

Men Rafif Hariri som skulle börja tidigt, och hennes bror som körde henne till jobbet, hade hittat Moa där hon låg och ringt efter ambulans och polis. Kanske hade de räddat hennes liv.

Moa tvekade inför de sista stegen på trottoaren, de sista metrarna fram till den halvmånformade entrén i huset där Stockholm-Syds redaktion höll till en halvtrappa upp. Hon tänkte på blodet. Hennes eget blod. Den mörka fläcken som sedan länge utplånats av regn

och av kommunens renhållare som då och då högtrycksspolade ut-satta ytor på gator och trottoarer.

Plötsligt började hennes hjärta slå snabbt och hårt. Hon var helt återställd från skottskadan, ändå fick hon yrsel och började må illa.

Hon blundade, tog fem snabba steg framåt och öppnade ögonen. Hon slog in koden, tryckte upp porten och klev över tröskeln till den luftiga entrén som mest liknade en sporthall som kapats på mitten.

De både hurrade och sjöng. Havarti och Niklas, Mignon och Pehå Persson, alla stod de uppradade när Moa intog sin vanliga plats vid det bord där de höll sina morgonmöten. Hon fick röda nejlikor av Rafif och Mattias. Rafif hade svårt att hålla tårarna borta och Moa strök henne snabbt över kinden.

Hon sa inte mycket under mötet utan lät redaktionssekreteraren, Niklas Svensson, lägga ut jobb och svara på frågor. Och vad hade hon egentligen haft att tillföra efter fyra och en halv månaders konvalescens?

När hon satt sej vid sitt skrivbord noterade hon post-it-lappen från Ina: "Välkommen tillbaka". Hon skrynklade ihop den och lät den gå i papperskorgen.

Skrivbordet visade tydliga tecken på att någon annan suttit där som vikarierande chef under en längre tid. Det var rent och städlat men ändå var det något obestämt som föll Moa i ögonen. Kanske märktes det mest i skrivbordslådorna. Moa hade alltid minutiös ordning på sina saker. Nu hittade hon löst slängda kvitton, några kulspeppennor med loggor från olika företag och en tom ask som innehållit halstabletter. Ett hundratal små gem hade flätats ihop till en lång kedja. I pennfacket låg några sockerbitar och intill ett öppnat paket pappersnäsdukar.

Moa fiskade upp kedjan av gem.

– Det är Ina, du vet, hon håller på med gemen hela tiden, sa Niklas Svensson lågt vid bordet mitt emot.

Moa lät ögonen spela över lokalen och såg Ina Moreno vid sitt skrivbord vid fönstret längst bort. Ina hade fått hoppa in som chef, men nu var hon tillbaka som sportreporter.

– Hon är intensiv, sa Niklas som hade läst Moas blick.

– Mmm.

– Ja, hon är bra förstås. Och intensiv.

– Det låter fint det Niklas, sa Moa lite avvisande och slog upp locket på sin MacBook.

Hon hade gjort klart för alla att hon tänkte ägna veckan åt att läsa på. Gå igenom månader av gammal post, läsa tidningar hon missat, kolla upp ekonomin och inte blanda sej i nyhetsarbetet. Redaktionen var självgående. Var det någon mördare eller knarksmugglare som kanske skulle hängas ut med namn, ja då fick de komma och fråga. Men annars tänkte hon inte lägga sej i.

Hon började med posten. Det mesta kunde kastas oläst.

Hon hade svårt för att koncentrera sej. Lite i smyg såg hon ut över lokalen och sina medarbetare. Hur stod det till med dem efter alla dessa månader. Niklas, skulle han ha barn med Elise? Hon ville visst men han hade tvekat. Hade Mignon Bonpland träffat någon ny man sedan den där olyckliga skidveckan i Vemdalen? Hur var det med Pehå Perssons katt, Kung Oscar var ju så rysligt gammal, levde han fortfarande?

Hon skakade lätt på huvudet och återgick till mejlskörden. Satt hon här och blev sentimental? Var det något nytt som hon fått med sej? Som brottsoffer, som opererad, som konvalescent?

På lunchen fick Moa sällskap med Niklas. De åt vårrullar hos Ming i centrum. Nej, de väntade nog inte barn ännu, han och Elise.

Sen tog hon tag i ekonomin. Det såg inget vidare ut. Röda siffror för Stockholm-Syd tre månader i rad. Vikarier och frilansare hade kostat. Och så hade hon själv varit borta. Ina hade fått improvisera och det hade blivit dyrt.

Det var sen eftermiddag när Moa begav sej hemåt. Hon gick sakta Hälsovägen som sluttade lätt mot pendeltågstationen i dalen. När hon senast var här hade vårens första vitsippor mörskt stuckit fram i backen upp mot Grantorp. Nu i slutet av augusti hade sommargrönskan mattats och snart skulle de första höstvindarna dra fram genom Flemingsberg.

Hon undrade över framtiden. Var det här hon ville vara?

3

Fredag och tidig augustikväll på Långholmen. Moa och Jeremy hade slagit sej ned på det tomma trädäcket vid serveringen på Carlshälls gård.

Långholmen vilade för en kort stund. De badande barnen på sandstranden hade begett sej hemåt liksom koloniträdgårdsfolket. Strax skulle festargängen inta ön, grupper av unga kvinnor och män med picknickkorgar, engångsgrillar, vinflaskor och ölburkar. Det skulle höras musik och höga röster.

Men nu var det lugnt, nästan tyst när inte jetmotorerna från något plan på inflygning till Bromma störde friden. Två kråkor hoppade runt på däcket tydligt intresserade av något som fallit från borden. En skata iakttog konkurrenterna från en säker position på en staketstolpe. Annars hände inget. Inga människor i sikte.

De hade mycket att tala om.

Jeremy var på väg att skiljas. Eller hade i alla fall flyttat från frun och villan i Gustavsberg. Sedan två månader bodde han i en tre-rummare i Henriksdalshamnen med lång balkong i västerläge och utsikt över Hammarby sjö. Han behövde något extra rum för att kunna ta emot sina pojkar varannan helg, hade han förklarat. Och när Moa undrade hur han kunde ha råd att köpa en bostadsrätt på ett så dyrt ställe hade han bara ryckt på axlarna och sagt att firman gick bra. Och det lät i och för sig troligt. Som mediemarknaden såg ut, med osäkerhet och omstruktureringar och famlande efter finansiella lösningar, fanns det förstås gott om jobb för en konsult som hade idéer om hur man tjänade pengar på de nya digitala marknaderna.

Moa gillade den långa balkongen och hade fått en egen baden-

badenstol där hon kunde sitta i eftermiddagssolen när hon hälsade på. Det var medan hon fortfarande var konvalescent. Nu hade hon tagit upp löpningen igen, men lite lugnare än förr. Under tiden som sjukskriven hade det mest blivit promenader på Långholmen och ibland också en runda på Reimersholme, grannön. Långsamt hade kroppen repat sej och konditionen kommit tillbaka. Men ännu var hon inte på topp. Hon hade tappat i vikt, mest var det musklerna i axlar och ben som tagit stryk.

– Du borde komma med och springa med mej, hade hon sagt till Jeremy.

Men Jeremy ägde inga löparskor och vägrade absolut att springa bara för nöjes skull.

Men nu var de på promenad runt Långholmen i augustiskymningens mjuka ljus. Sedan skulle de äta middag på den italienska krogen vid Zinken. Antagligen skulle de tillbringa natten hos Moa på Heleneborgsgatan. Hon ville helst vakna hemma, där hon hade sina små flaskor med vitamin- och fiberberikad juice i kylskåpet och sin egen blandning av kaffepulver.

Hos Jeremy i Henriksdalshamnen var det visserligen fint. Köket var stort och modernt och espressomaskinen av den bättre sorten. Och bageriet nere på kajen hade surdegslevain som doftade härligt. Men det hjälpte inte, Moa ville i alla fall ha sina croissanter, de frysta som hon brukade tina i mikron.

Jeremy kunde skaka på huvudet åt de där rutinerna, men han visste hur hon var, att Moa behövde göra allt möjligt på sitt eget sätt. Och det var väl just det som han tyckte om.

Det var vindstilla men ändå rasslade det från löven i de höga träden vid Carlshäll. Som en första aning av höst i luften.

Efter två veckor tillbaka på jobbet kände Moa sej fortfarande obekvämt.

– Jag vet inte vad det är, sa hon. Att ekonomin är dålig, det kan jag hantera. Och hela den där rasisthistorien som plågade oss i våras verkar utagerad. Niklas är den perfekta redaktionssekreteraren och reportrarna jobbar på. Så jag borde inte känna mej så här, känna en sån oro.

Jeremy såg på henne. Hans bruna ögon glimmade till i kvällsljuset.

– Det är skotten, sa han. Du har inte kommit över vad som hände, och det är inget konstigt med det. Du blev skjuten, du såg inte vem som gjorde det eller hur det gick till. Alla som varit med om nåt sånt ser väl annorlunda på livet efteråt.

Han ville inte säga ”alla som varit nära döden”. Det var visserligen sanningen, men det lät för brutalt, och kanske var Moa fortfarande för skör för att höra det.

– Men tack så mycket! Det var en fin psykologisk förklaring, fnös hon.

– Inte psykologisk, bara rena verkligheten. Du kanske behöver prata med nån ...

Moa spanade ut mellan träden. Riddarfjärden skymtade och ett par kanotister gled förbi i smala röda farkoster. Hon sa:

– Jag har fortfarande svårt för att gå de där metrarna fram till porten. Över trottoaren. Jag blundar och bara kliver över det där stället.

Jeremy tog hennes hand. Moa såg honom i ögonen.

– Jag behöver komma igång och jobba, fortsatte hon. Och om jag jobbar så kommer jag att ta dom där stegen med öppna ögon. Jag vet det. Inga konstigheter.

Jeremy log.

– Okej, vem är väl jag att ställa diagnoser?

– Just det. Men precis som du så oroar dom sej på News inne i stan, på personalavdelningen.

News var koncernen som gav ut Stockholm-Syd och flera andra tidningar och även hade tv och flera digitala kanaler.

– Så jag är kallad till ett samtal på måndag. Det är kanske nån annan som vill ställa en diagnos. Och tala om trauma och sånt.

– Och du går väl dit? Jag tycker ändå att du ska lyssna.

– Jag kan inte vägra. Dom vill se att jag uppför mej normalt, innan jag får förtroendet att köra Stockholm-Syd igen.

– Det kommer inte att bli några problem Moa.

Jeremy reste sej från däck. Det hade blivit kyligt och skymningsljuset börjat vika undan för natten.

Sakta gick de vägen förbi det gamla fängelset och in mot Söder. En halvmåne hade stigit upp över Riddarfjärden och kastade sitt sken i ett stråk över det svarta vattnet.

– Dom har osso buco med saffransrisotto, sa Jeremy när de äntrade trapporna upp mot Skinnarviksparken och närmade sej den italienska bistron vid Zinken. Han lät hungrig.

– Jag håller mej till pizzorna, sa Moa.

4

Moa fick visa leg hos vakten innanför glasdörrarna och sen en gång till vid receptionsdisken. Där fick hon en plastbricka med sitt namn och ordet ”Besökare” att sätta med en klämman på kavajslaget. Sen kunde hon gå till hissarna, trycka på uppåt-pilen och efter en stund kliva in i en hiss med softad belysning där en tunn melodislinga strömmade ut från osynliga högtalare. Hon höll fram sin bricka mot en avläsare som blinkade grönt och lät ett finger toucha knappen som satte fart på färden uppåt. På artonde våningen steg hon ut. Det var där Newskoncernens personaladministration höll till.

Det fanns hissknappar som visade att man kunde åka fem våningar till för att komma högst upp i Newsskrapan. Uppe i takvåningen hade Moa bara varit en gång. Där fanns en liten matsal och några rum för representation, och det var där Gunilla, den förra chefen för hela koncernen, hade lunchat med Moa sen hon anställt henne som chef för nysatsningen på Stockholm-Syd.

Men nu var det Claes-Uno som väntade på henne. Han var HR-chef, den som var ytterst ansvarig för personalen i koncernen. Human resources hette det på engelska och förkortades alltså ”HR” på business-språket.

En blond kvinna, en sekreterare förstås, ledsagade Moa genom en kort korridor till ett stort hörnrum. Hon klev över tröskeln och såg sej omkring. Claes-Uno satt vid ett stort bord till vänster i rummet. Hans runda ansikte lyste solbränt välkomnande och hans ljusa hår låg kammat i en perfekt backslick. Han log.

Genom de stora glasfönstren på två sidor av rummet såg man ut över Rosenbad, regeringskvarteren, riksdagshuset och Gamla Stan.

Till höger fanns en sittgrupp, en liten soffa och två fåtöljer i ljusröd plysch och ett lågt mörkbrunt ellipsformat bord.

I en av fåtöljerna satt en kvinna.

Moa hajade till.

Ett välbekant ansikte med ett par pigga gröna ögon vändes mot henne. Det korta håret var gråsprängt, läpparna tunna och kinderna rosiga. Kvinnan var klädd i mörkgrön kavaj och storrutig kjol i brunt och grått och utstrålade massor av mogen elegans.

Selma!

För tolv år sen hade Selma Sidensjö anställt Moa och gjort henne till chef och problemlösare i koncernen som gav ut lokaltidningar i mer än dussinet kommuner norr och söder om Stockholm. Hon hade flyttat Moa från redaktion till redaktion. Om det fanns knutar att lösa upp, chefer och medarbetare som inte fungerade som de borde, då blev det Moas uppgift att ta reda på var felet låg, reda ut problemen och sätta skutan på rätt kurs. Det hade varit en framgångsrik strategi. När Moa efter några år gick vidare i karriären hade hon blivit någon att räkna med. Och hon kunde behålla Selma som sin mentor även sen de gått skilda vägar.

Selmas leende blev bredare när hon såg favoritadeptens förvånade uppsyn. Hon reste sej och de hälsade med kindpussar. Claes-Uno, som Moa nästan hade glömt bort, kom runt från sitt skrivbord och tecknade åt henne att sätta sej i den andra fåtöljen. Själv tog han plats mitt i den lilla soffan.

– Välkommen Moa, du ser ut att må bra, känns det så också? öppnade han samtalet.

Moa nickade instämmande.

– Sugan på att komma igång igen, sa hon.

– Kan tänka mej det. Det var hemskt det du råkade ut för, men härligt att ha dej tillbaka. Kaffe?

Det stod två flaskor Ramlösa på bordet och Moa gjorde en gest mot dem.

– Vatten blir bra.

Claes-Uno öppnade flaskorna och hällde upp ett glas till Moa, och sen även till Selma efter att ha bytt ett ögonkast och fått en nick tillbaka.

– Det har väl inte hänt så mycket med Stockholm-Syd under månaderna du har varit borta, sa han. Men din ersättare, Moreno, hon har klarat jobbet.

– Ekonomin ser inget vidare ut, inflikade Moa.

– Nej, men det är likadant överallt, så det kan vi inte lasta Moreno för, log HR-chefen.

Moa drack en stor klunk av bubbelvattnet.

Hon såg från Claes-Uno till Selma och tillbaka igen.

– Vad är nu det här för ett möte? sa hon.

Selma såg ut som hon tänkte säga något men HR-chefen förekom henne.

– Som du förstås vet så är Selma publisher på LT-Media. Och du vet också att News och LT har haft en del samarbete de senaste åren. Det har varit annonspaket, LT har tagit vårt resematerial och vi har gjort några bilagor tillsammans.

Detta hade i och för sig gått Moa förbi. Den som satt i Flemingsberg hade inte bästa utsiktspunkten när det gällde Newskoncernens angelägenheter och utveckling. Men hon höll god min.

– Visst, sa hon.

Det blev tyst i några sekunder. HR-chefen och Selma såg på varann, som om de övervägde hur samtalet skulle gå vidare.

Moa drack lite mer av vattnet. Utanför fönstret sken solen och på himlen över Södermalm ritade ett flygplan en vit strimma under inflygningen till Bromma. Kortväggen ovanför soffan hade ljusbrun tapet och mitt på väggen hängde en målning, ett porträtt av en man. Det såg ut att kunna vara från artonhundratalet. Visst, tänkte Moa, Newskoncernen hade ju sysslat med tidningsutgivning sedan mitten av det förrförra århundradet, så det kunde vara en av grundarna, en av de första redaktörerna eller direktörerna.

– Häradshövdingen, sa Claes-Uno som lagt märke till Moas blick.

Det var en upplysning som hon inte blev klokare av.

– Som jag sa så utvecklar vi vårt samarbete. Ja, News har till och med gått in och köpt en liten post i LT-Media. Vi vill ju vara med där det händer ...

Han skrattade till.

– Och LT-Media har å sin sida nu ett litet ägande i News, sa Selma som hittills suttit tyst.

– Så vi är förstås mer angelägna än nånsin att allt ska fungera bra både hos LT-Media och oss, återtog Claes-Uno.

– Och det gör det inte? undrade Moa, som inte kunde låta bli att känna sej lite road av den sökta konversationen. Vart var det här på väg?

– Det finns ett problem. Men jag tror att det är Selma som ska ta över och berätta, sa HR-chefen och lutade sej bakåt och knäppte händerna över magen.

5

Selma Sidensjö lutade sej framåt i fätöljen. HR-chefen avvaktade i soffan.

– Jo, Moa, som du vet har jag ansvar för LT-Media som är en grupp som består av både tidningar, en radiostation och en webb-tv-kanal. Jag är vd.

– Och du är chefredaktör för Länstidningen, påpekade Moa.

– Precis. Men jag bryr mig om vad som händer på de andra fem tidningarna också. Även om dom är små jämfört med LT.

Selma fattade sin Ramlösafaska och fyllde på glaset. Moa tittade på Claes-Uno som såg ut att lyssna med slutna ögon.

– Det är tre år sen jag kom till LT-Media och det första året var tufft, det ska jag inte förneka. Ekonomin var i olag, det var röda siffror nästan överallt. Så jag fick göra en stor översyn av hela organisationen. Ja, du förstår säkert. Det blev en hel del avgångar.

– Hur många?

– När jag kom till LT så hade vi cirka tvåhundra på de sex redaktionerna och så hundra säljare. Och idag är vi sextio färre.

– På redaktionerna?

– Nej totalt.

Det var ändå en brutal nedskärning tänkte Moa. Hon sa:

– Hur har det gått sen då?

Selma drack lite mer Ramlösa innan hon svarade.

– Att organisera om arbetet behöver inte vara negativt i sej även om det betyder att man blir färre. Det bör väl du veta, Moa, du som städade upp på mina småtidningar för tio år sen.

– Tolv. Tolv år sen är det.

– Sanningen är den att när de nya lite slimmade redaktionerna funnit sina former så blev det väldigt bra resultat. Och då talar jag

inte bara om ekonomin. Samma gäller för de redaktionella resultaten. Både på Länstidningen och på småtidningarna. Med ett undantag i och för sig.

– Bra, men med ett undantag?

– Vi har haft framgångar. Länstidningen tog hem en guldspade i fjol, det kanske du la märke till. Och Bergsposten med bara åtta journalister nominerades till Resumés tävling om årets bästa redaktion. Ja, i klassen småtidningar så klart.

Selmas hade höjt rösten, som om hon argumenterade för något.

Claes-Uno hade öppnat ögonen men såg inte särskilt engagerad ut. Han har hört det här förut, tänkte Moa. Hon sa:

– Allt det här är väl spännande att höra. Men vad är det egentligen du vill? Eller ni vill?

Selma lutade sej bakåt igen och rättade till slagen på den gröna kavajen.

– Jag är inte färdig, sa hon.

– En av tidningarna skiljer ut sej. Negativt måste jag ju säga. I fråga om ekonomin till exempel, det är den enda som för närvarande har röda siffror. Men ännu mer nedslående är det i fråga om det redaktionella resultatet. Aldrig en egen nyhet. Ointressanta reportage. Vikande läsarsiffror. Mycket övertid och hög sjukfrånvaro.

– En värsting?

– Kan man säga.

– Vad har du gjort åt det då?

Selma andades genom näsan. Hon tog sats.

– På tre år har Silverdalens Allehanda haft tre chefredaktörer. Jag utser de bästa jag kan komma på, och dom får grönt ljus när vi förhandlar med redaktionen. Men lika fullt kommer dom tillbaka efter några månader och har gett upp.

– Varför?

– Det är inte så lätt att förstå. Om jag visste så hade jag väl gjort något åt det. Och folk talar ogärna om sina misslyckanden som du vet. Det är väl något ...

– ... något som sitter i väggarna?

– Ungefär.

Moa var inte obekant med fenomenet.

”Det sitter i väggarna” kunde betyda att det fanns en gammal arbetsplatskultur, och den kunde var positiv eller negativ för dem som arbetade på redaktionen. Men det kunde lika gärna betyda att det fanns två rötägg med formidabelt inflytande över sina arbetskamrater, som mobbade ut alla som inte ville dansa efter deras pipor.

HR-chefen Claes-Uno hade piggnat till och satt sej upp i soffan.

– Bara att riva väggarna, sa han. Ersätta med glas som vi har gjort här.

Han slog ut med armarna i en gest som kanske syftade på de olika kontoren i Newsskrapan.

Moa vände sej mot Selma.

– Berätta mer, sa hon.

– Ja, till exempel så värvade jag Solveig Karlsson som hade gjort mycket bra ifrån sej på Mittmedia. Hon om någon kunde allt om småtidningar. Men, det tog ett år, sen sa hon upp sej. ”Det jävligaste jag har varit med om”, var det sista hon sa.

Selma markerade citattecken med fingrarna i luften.

– Låter hysteriskt. Är du säker på att hon var så bra när hon var på Mittmedia?

– Ja, det är jag!

Selma såg arg ut.

– Jag kollade upp henne med tio olika referenser. Och hon gjorde ett bra intryck på mej. Nä, hon stack för att hon hade varit med om något hon inte stod ut med.

– Visst, sa Moa. Och vad hände sen?

– Henrik Johannesson som jag lärt upp i många år, och som jag fick stort förtroende för. Lika stort förtroende som jag en gång kände för dej, han blev nästa chefredaktör där ute.

– Och?

– Två månader tog det, sen kom han tillbaka. ”Jag klarar inte Allehanda” var allt han sa, sen gick han hem och sjukskrev sej för nåt med nerverna.

– Och vad är slutsatsen av detta?

- Slutsatsen är att nåt är väldigt fel på Silverdalens Allehanda.
- Nåt som sitter i väggarna?
- Jag vet inte var det sitter. Men det är fel och det måste bort.

Selma lutade sej bakåt i den lilla fåtöljen. Hon såg ut att ha sagt sitt.

HR-chefen Claes-Uno satt stilla i soffan och tittade ned i bordet. Moa flyttade blicken från den ena till den andra. Hon väntade på en fortsättning. Utanför de stora fönstren hade solen gått i moln och det såg ut att bli regn framåt eftermiddagen. Till slut kunde hon inte hålla sej.

- Vad är det här? Varför har ni kallat hit mej?

Det var Claes-Uno som vände sej mot henne. Hans runda blanka ansikte sken upp.

– Din nästa uppgift är Silverdalens Allehanda. Ja, om du inte har nåt emot det förstås ...

Selma Sidensjö avbröt.

– Moa, jag behöver dej, jag behöver din kompetens, jag behöver en chef som kan reda ut vad som är felet på den där redaktionen. Och jag vet att du skulle kunna hitta den felande länken, att du skulle kunna lösa det.

Moa hade spärrat upp ögonen. Hon sökte Claes-Unos blick men hans ögon vek undan. Hon såg på Selma i stället. Selma hade inte vädjat. Hennes röst hade varit uppfordrande, en aning befallande faktiskt. Moa kände igen tonfallet. Power-Selma.

– Herregud Selma. Jag har ett jobb redan, sa hon. Ett som jag tycker om, och där jag vet att jag behövs och gör nytta.

Claes-Uno hade satt sej upp i soffan. Han sa:

– Vi har gått igenom det där, Selma och jag. Och det finns inget som hindrar att News lånar ut dej Moa till LT-Media under några månader. Tvärtom så tror vi att det är ett bra bidrag till samarbetet mellan koncernerna.

– Och Moreno klarar ju jobbet, tillade han som ett svar på Moas förmodade fråga om hur det skulle bli med Stockholm-Syd.

Moa sjönk tillbaka i sin fåtölj. Det här var som ett klubbslag.

- Jag tror inte det skulle vara en så bra idé, började hon.

Selma rätade på sej i fåtöljen:

– Varför inte?

– För jag tror att jag har flyttat färdigt. För att jag vill tillbaka till min redaktion i Flemingsberg och för att jag behövs där.

Moa kastade en vädjande blick mot HR-chefen.

– Jag tänker att vi kan lösa det med veckopendling, sa Claes-Uno. Du kan jobba där uppe fyra dagar i veckan, du får ett årskort på SJ och vi betalar lägenheten.

– Årskort? Pratar du om åratat?

– Vi har väl satt horisonten till sex månader.

Selma lutade sej framåt och försökte fånga Moas blick.

– Jag behöver verkligen din hjälp, sa hon i en vänligare ton.

– Sluta Selma ...

– Skulle vi inte kunna göra så här åtminstone? Du åker dit en dag nu i veckan. Eller i nästa. Vi arrangerar det som ett studiebesök. Du går på ett morgonmöte, pratar lite med folket, pejlar stämningen. Och så talar vi om saken igen efteråt. Gör mej åtminstone den tjänsten. För gammal vänskap skull om inte annat.

– Men Selma ...

– Moa!

Det hade redan börjat regna. De stora fönstren hade blivit prickiga av små droppar. Moa reste sej och gick fram till glasväggen och såg ut över staden. En svärm med kajor lyfte från taken vid Rosenbad, flaxade runt bland antennerna på Arvfurstens palats och fortsatte ut över strömmen och försvann.

Hon förstod att hon var fast.

– Ja, sa hon, jag åker till Silverdalen på ett studiebesök. Och ju förr desto bättre.

– Idag är det måndag. Torsdag?

– Okej för mej.

Utanför rutorna föll regndropparna allt tätare.

6

Love Brantelid skrev i redaktionsdagboken: ”Studiebesök av Moa Lönn från Stockholm-Syd”.

– Moa Lönn? Visst var det hon som blev skjuten för att dom skrev ut namnen på ett gäng nätrasister i nån förortsblaska?

Han såg på Wolf Rydin vid bordet mitt emot i det trånga genomgångsrum som utgjorde Allehandas ledningscentral.

– Kanske, jag känner inte igen namnet, sa nyhetschefen och skrynkade ihop ansiktet. Det var något han läste i datorn som fångade hans fulla uppmärksamhet.

– Hör här Love. En vetenskapsman i Sydkorea har visat att hundar kan räkna. Lägg ihop och dra ifrån. Alltså addition och ... vad heter det ...

– Subtraktion.

– Just det. Jag har det här, ska du kolla?

– Hinner inte nu, Wolf. Skicka länken. Jag ska lägga upp fredags-tidningen. Fyra nyhetssidor?

– Mm.

– Och fyra sport. Eller fem?

– Fem. Och så lämnar Benke jazz i kväll så håll halva nöjet.

Love bokade upp utrymmen för de planerade artiklarna i fredags-tidningen. Han jobbade i piloten, det redaktionella planeringssystemet som egentligen hette News Pilot. Här bestämde han både längd och placering på artiklar som ännu inte var skrivna och nyheter som ännu inte hade hänt men som var aviserade. Tidningssidorna var indelade i spalter och moduler. Effektivt men inte särskilt populärt bland reportrarna som för det mesta tyckte att de fick för lite utrymme för sina texter.

– Tony lämnar från kommunstyrelsen, det är nåt om ett nytt

radhusbygge. Det finns visst ritningar. Borde vara klart till arton va? Arton trettio? fortsatte Love.

– Mm.

Tony Mattsson var Allehandas kommunreporter, stor, bred och fyrkantig med en frodig mustasch på överläppen. Han hade varit redaktionssekreterare och halvchef på tidningen men fått ta steget tillbaka när Wolf seglat upp i karriären. Förhållandet mellan de båda var sedan årtal inte det bästa.

– Carina har nåt här, fortsatte Love. Nåt om skolbibliotek, nåt om barnhörnor. Bilder från Stellan. Jag sätter upp det för femman så får Tony ta fyran. En A44.

A44 var systemkoden för en toppartikel med fyrspaltig rubrik i fetstil och artikeln beräknades fylla fyra moduler på höjden vilket var precis halva tidningssidan.

– Bra, Carina kan det där, nickade Wolf

Carina Åberg var allmänreporter men hade ambitioner att bevaka Silverdalens kulturliv. Detta var inte utan komplikationer eftersom det fanns en kulturredaktör på tidningen, Magda Oskarsson, som dock gick på sparlåga för det mesta.

Krockarna var vanliga och ofta högljudda.

Inte blev det bättre av att en tredje reporter gärna fiskade i samma vatten, Annika Gren, veteran och snart pensionär. Hennes reportage om keramiker och textilkonstnärer hade blivit en slags stapelvara till den helgbilaga som Allehanda producerade en gång i månaden när det var långlördag.

Långlördag inträffade sista lördagen i månaden och betydde att butikerna inte slog igen klockan tretton utan höll öppet till arton. Det drog folk från småsamhällen och landsbygd in till stan för att handla, och även ha det en smula festligt på stans restauranger och pubar. Så kommersiellt var det en viktig dag för de lokala företagen. Vilket betydde annonsering i Allehandas helgbilaga och en god affär även för tidningen.

– Moa Lönn, återtog Love, hon kommer alltså till redaktionsmötet idag. Varför då? Är det en ny chefredaktör som Selma har hittat?

Wolf Rydin tittade upp från datorskärmen.

– Sa du inte förortsblaska? Skulle Selma hämta en chef från en förortsblaska? Nä, det kan du allt glömma.

– Vad gör hon här annars?

– Fråga henne när hon kommer, vet ja. Jag tror du har fel. Men om du har rätt så finns det bara en sak som gäller – att vi ser till att inte hamna i pisset.

Love tittade bort och log i smyg. Det där var redaktionschefens favorituttryck. "...det gäller att inte hamna i pisset". Han hörde det minst ett par gånger i veckan.

– Ni har besök.

Det var Marika i telefon. Hon var annonsmottagare som även fick vara receptionist eftersom hon hade sin arbetsplats alldeles innanför entrén från Södra Esplanaden.

Love tog trappan som skiljde annonsavdelningen från redaktionen i några snabba steg. En lång och axelbred kvinna i svårbestämbar medelålder med kortklippt ljust hår och ett bestämt uttryck kring munnen stod framför disken där Marikas huvud stack upp.

– Är det du som...?

– Moa Lönn! avbröt kvinnan och sträckte fram handen. Det var ett fast handslag, noterade Love. Det stämde bra med blicken i de grå ögonen som var öppna men skarpa.

Love presenterade sej. Moa hade höjt på ögonbrynen när han nämnde sin titel – linechef – men inte frågat vad det betydde.

– Den här vägen!

Love gick före uppför trappan. Klockan var tio i ett och om en kort stund skulle redaktionens veckomöte börja på Bryggan. De kallade sitt stora konferensrum så. Det var åtta meter långt och smalt och fick ljus från sex höga fönster som satt tätt på den ena långsidan med utsikt över Södra Esplanaden. Det kunde absolut liknas vid en kommandobrygga. I den ena kortändan fanns en whiteboard och i taket en projektor, en så kallad videokanon, som kunde kopplas till en dator för att ansluta till Internet eller visa powerpointbilder eller filmer. I Bryggans andra kortända ledde en

dörr in till det för närvarande tomma hörnrum som skulle vara chefredaktörens. Dörren var stängd.

Wolf Rydin satt redan på sin vanliga plats med ryggen mot whiteboarden när Love och Moa steg in i rummet. Moa sträckte fram handen.

– Moa Lönn.

– Välkommen.

Wolf studerade nykomlingen. Kvinnan såg bra ut fast håret var lite för kort för hans smak. Men hon var snyggt klädd i tunn grårutig kavaj, snäva mörkblå jeans och vit skjortblus som var knäppt upp i halsen. Han hann skymta ett par röda skor med halvhöga klackar.

Wolf tecknade mot platsen på sin högra sida, men Moa som genast insåg att hon i så fall skulle få solljuset i ansiktet, nonchalerade gesten och satte sej ett par platser bort med ryggen mot fönstren.

En efter en droppade medarbetarna in och strax var nästan hela redaktionen samlad. Det var inte vanligt, men närvaron av en gäst kanske lockade. Och säkert var det fler än Love som kommit på tanken att det kunde vara en ny chefsrekrytering på gång.

Alla handhälsade. Tony Mattsson, Bengt Olsson, Annika Gren, Magda Oskarsson, Linda Nilén, Einar Svenning och Carina Åberg. Moa såg dem i ögonen och försökte memorera namnen.

Bara en, fotografen Stellan Olofsson, fattades.

– Stellan är i Göteborg och ska skriva om den nya Volvon, sa Wolf Rydin.

– Sa du inte fotograf? sa Moa.

– Jo men visst, det blir bilder också. Men Stellan skriver om bilar för oss, det är därför han bevakar Volvo idag.

Love, som satt snett emot Moa, la märke till ett frågande ögonkast och en hastig antydan till rynka i hennes panna.

Mötet kom igång. Love drog sin lista över vad som väntades hända i Silverdalen den närmaste veckan. Tony Mattsson tvinnade mustaschen och la ut texten om de nya radhusen som planerades nära centrum. Wolf Rydin avbröt och menade att det fanns mer att skriva om än de där radhusen, varpå Tony blängde på nyhetschefen men valde att hålla tyst.

Linda Nilén oroade sej över redigeringen av veckans Långlördagsblad.

- 36 sidor och jag är ensam vid kvällsdesken.
- Jag kan gå in och täcka, sa Love. Jag kan ta några timmar ikväll.
- Övertid då, kommenterade Wolf Rydin misslynt.

När ämnena efter ungefär trekvart verkade tryta riktade sej Carina Åberg direkt till Moa.

- Har du läst Allehanda? Nå, vad tycker du?

Carina såg ut att vara trettinånting, hade ett vackert smalt ansikte med skarpa drag och kort svart hår med lugg. Hon bar glasögon med stora svarta bågar och bakom dem gnistrade en knallblå blick.

Silverdalens Allehanda gick inte att köpa i Stockholm så Moa hade bara läst ett enda nummer av tidningen. Det hade hon plockat upp på järnvägsstationen och bläddrat i medan hon åt en dubbel hotdog med stark senap och ketchup vid ett plastbord i den tältdukstäckta lilla serveringen vid Silverdalens Stek & Wok.

Hon sa:

- Så mycket har jag väl inte läst. Men att ni gör en bra lokaltidning, det kan jag ju se.

- Vad är det som gör en lokaltidning bra? sa Carina.
- Närvaro, personligt tilltal, koll.
- Och det tycker du att vi har? Koll?

Moa kastade ett öga mot bordsändan där Wolf Rydin skruvade på sej.

- Jag kan inte säga det, alltså att ni har koll. Det kan jag ju inte veta. Men mitt intryck av tidningen är att ni tar ert jobb på allvar.

Carinas frågor kändes besvärliga. Men så bytte de riktning.

- Ska du bli vår nya chefredaktör?

Moa hade anat att frågan kunde komma, fast kanske inte så här bryskt, mitt under ett redaktionsmöte. Hon hade tänkt ut ett enkelt svar.

- Jag har ett bra jobb som jag trivs med, Så nej, det tror jag inte, sa hon.

- Skulle du säga ja om Selma Sidensjö kom med ett anbud?

- Det vet jag inte. Som jag sa – jag har ett bra jobb.

Moa log mot den svarthåriga, men innerst inne kände hon sej osäker.

– Vi kanske ska runda av, hördes det från Wolf Rydin vid kortänden.

Moa kastade en tacksam blick mot honom. Sen såg hon sej om runt bordet. Hon la märke till att en av männen, han som var sportredaktör och kanske hette Einar, inte hade satt sej ned vid bordet under hela tiden som mötet pågått. I trekvart hade han stått tyst i ett hörn och liksom vägt med kroppen fram och tillbaka medan han hade ena foten mot väggen bakom sej. Nu hade han satt ned foten och vänt sej om för att gå.

Mötesdeltagarna plockade ihop sina tillhörigheter, papper och mobiler. Moa gjorde sällskap med Wolf som visade vägen till kaffeautomaten. I en kakburk intill maskinen låg några inplastade mazariner. Wolf fiskade upp två och räckte den ena till Moa.

– Så du vill ta reda på hur vi har det här i medieskuggans dal, sa han ironiskt.

Moa hajade till men sa inget. Hon tog emot mazarinen.

När mötet var över tog Carina Åberg Love under armen och förde honom åt sidan in i den lilla tamburen utanför toaletterna.

– Hon är Selmas kandidat. Jag är bara så säker. Hon kommer att bli vår nästa chef, sa Carina med låg och konspiratorisk röst.

Love skrattade till.

– Då får du allt se till så du inte hamnar i pissset, sa han.

Carina flinade tillbaka och sparkade honom på smalbenet.

De kom till Hilton ungefär samtidigt och hälsade hjärtligt på varann redan i svängdörren. Två kvinnor, en äldre, liten och spenslig, en något yngre, lång och bred över axlarna. Båda hade kortklippt hår, den äldre grått och den yngre ljust, nästan halmgult.

De slog sej ned i lobbybaren och Moa gick och hämtade två flaskor Ramlösa. Selma Sidensjö knäppte upp sin gröna dräktjacka och gjorde det bekvämt för sej i den mörkgula fätöljen.

– Men berätta nu, sa hon när Moa återvänt med flaskorna och satt sej i fätöljen intill.

– Hur var det där uppe?

Moa satt tyst i några sekunder. När hon gick hit till hotellet vid Slussen visste hon precis vad hon skulle säga. Ändå kände hon sej osäker på hur hon skulle börja.

– Intressant, sa hon dröjande.

Selma såg uppmuntrande på henne.

– Intressant?

– Ja, det var några saker som jag funderade över när jag satt på tåget hem.

– Låt höra.

– För det första. Jag var på ett redaktionsmöte där de flesta inte sa ett ord. Så är det verkligen inte ute i Flempan när mina medarbetare slår sej ned vid samma bord. Då snackar dom allesammans. Men här var det en tjurig stämning.

– Förklara!

– Kommunreportern höll en lång och med förlov sagt rätt trist utläggning om några radhus. Och sen tystades han av nyhetschefen.

Båda såg sura ut. Sen var det en lång kille, nån slags redaktionssekreterare som rabblade upp vad som stod på en veckolista.

– Rödhårig, lockig?

– Jo.

– Love. Love Brantelid. Han är linechef.

– Just det, och det fattade jag inte vad det betyder.

– Strunt samma, vad hände sen?

– En snygg men lite näbbig brud med svart hår och stora brillor försökte fråga ut mej. Om vad jag tyckte om tidningen. Om jag skulle bli chef.

Selma småskrattade.

– Det var nog Carina. Och vad sa du?

– Att jag tyckte det såg ut som om dom gjorde ett bra jobb. Och att jag redan har en tjänst som jag trivs med.

Selma hällde upp ur sin Ramlösöflaska och drack lite. Moa kastade ett öga bort mot de stora fönstren i hotellobbysn avslutning. Där ute fanns Gamla Stans höga husfasader och Tyska kyrkans tegeltorn. Hon sa:

– En konstig sak också. Det var en man, jag fattade det som att han var sportredaktör. Han satte sej aldrig utan stod i ett hörn av rummet och vägde med kroppen med en fot i väggen bakom sej. Han sa inget, bara stod där i fyrtiofem minuter.

– Han kanske stretchade?

– Det såg inte så ut.

– Spooky.

– Ja, på något vis.

– Wolf Rydin då?

Selma lutade sej intresserat framåt. Hennes blus hade mönster med arabesker i rosa och brunt.

– Han tog mej avsides efter mötet och vi tog en kaffe och han pratade lite.

– Frågade han också om du skulle bli chef?

– Nej. Han berättade att han äntligen börjat få styr på redaktionen efter den förra chefen, Henrik nånting, som hade gjort allt fel. Enligt Wolf Rydin alltså.

– Henrik Johannesson. Och jag har svårt att tro att han gjorde allt fel, sa Selma bestämt.

– Men allt tycks ändå ha blivit fel och frågan är hur, fortsatte hon med skärpa i rösten.

Moa höllde upp det sista ur sin Ramlösafaska. Några droppar hamnade på det bruna träbordet mellan dem och hon fiskade upp en pappersnäsduk ur ett fack på sidan av axelremsväskan och torkade bort dem. Eftertänksamt sa hon:

– Henrik Johannesson, jag skulle allt vilja tala med honom.

Selma hajade till.

– Varför då?

Moa ångrade sej genast, varför skulle hon vilja tala med Henrik Johannesson egentligen?

– Nä, det var väl inget...

– Henrik är tillbaka nu, sa Selma. Han var sjukskriven en tid men nu är han på LT. Jag har satt honom som administrativ sportchef som ska samordna sporten i alla kanalerna i koncernen. Ja, tidningarna menar jag förstås också. Vi har både elithockey och bandy och numer också allsvensk fotboll att bevaka på olika orter. Mycket att stå i, så det är en viktig tjänst.

– Låter som en bra lösning.

– Men Wolf Rydin, vad sa han mer?

– Han sa att det hade varit problem med den där kommunreportern, killen med den stora mustaschen. Som Henrik tydligen hade gett både fria händer och arbetstider. Enligt Wolf Rydin då. Men nu hade han fått ordning på det sa han.

– Wolf?

– Det gick ju att ana dålig stämning mellan dom där båda.

Selma såg road ut. Ramlösan var slut. Hon grävde fram en askhalstabletter ur kavajfickan och bjöd Moa.

– Tack. Och så var det något med kulturredaktören. Hon som heter Magda. Hon var med på mötet men sa inte ett ord. Pampig kvinna, lite överviktig, säkert en femme fatale för tjugo år sen. Nå, enligt Wolf så skötte hon sej inget vidare och var ofta försvunnen när hon behövdes.

– Hade han någon lösning på det?

Moa skrattade till.

– Säkert, sa hon. Men jag lyssnade inte så noga.

– Vad tänkte du då?

– Att han sitter och brer ut sej om hur han lyckas med allt möjligt. Och att han inte är det minsta intresserad av vad jag gör där. Att jag bara dyker upp på Silverdalens Allehanda.

– Och hur tolkar du det?

– Att han innerst inne var nervös, att han inte vill ha nån som synar hans kort.

– Och det gjorde du inte?

– Nej, varför skulle jag göra det?

Selma lutade sej bakåt i fätöljen.

– Finns det kaffe? sa hon.

– Säkert.

Moa reste sej och tog en runda genom lobbyn. Efter fem minuter kom hon tillbaka med två porslinsmuggar.

– Jag tog varken socker eller mjölk, för vad jag minns drack du det alltid svart, sa hon när hon ställde ned den ena muggen framför sin mentor.

Selma såg gillande på henne. Hon fattade sin mugg och smuttade på kaffet.

– Bra, sa hon.

Det var osäkert om hon syftade på kaffet eller på vad hon fått ut av samtalet.

Hon såg allvarligt på Moa.

– Nu vill jag att du sammanfattar dina intryck. Ja, jag vet att det inte var många timmar som du var på redaktionen men jag vet också att du har huvudet på skaft.

Moa tänkte efter. Det gick tio tysta sekunder. Tjugo. Selma avvakta-
lade lugnt med kaffemuggen i handen.

– Så här då. Ett par pigga och intelligenta typer. Love och Carina. En nyhetschef som är rädd för utmaningar, kanske för att bli avslöjad och rädd om den makt han sitter på. Så ett par problematiker bland reportrarna. Jag hörde ju själv killen med mustaschen. Och det finns

egentligen inget skäl att tvivla på vad Wolf säger om kulturredaktören. Sen har dom en fotograf som är i Göteborg för att skriva om bilar och i mina öron låter det inte bara konstigt. Det låter fel.

– Något annat?

– Ja, antagligen en dissonans i gruppen. Hur kan jag annars tolka det där med sportreportern som inte ville sitta med dom andra ens på ett möte med en besökare?

Moa hämtade andan, drack lite kaffe och funderade på vad hon hade sagt innan hon fortsatte:

– Det är kanske så att några av dom här har egna agendor. Gud vet om vad. Men sånt som är viktigare för dom än vad du vill med Silverdalens Allehanda.

– Kan stämma. Och du tror att det är något gammalt. Alltså att det ...

– Att det sitter i väggarna. Ja, så kan det säkert vara.

De satt tysta en stund och drack emellanåt av kaffet. Lobbybaren låg några trappsteg högre än receptionen och utsikten över incheckningsdisken var perfekt. Ett stort sällskap som såg ut att komma från någonstans långt bort i Asien enades efter viss palaver om sina nyckelkort.

Selma såg åter på Moa. Hon drog ihop sin gröna dräktjacka över bröstet och såg ut som om hon tänkte bryta upp.

– Nå?

– Du menar ...

– Var det intressant?

– Ja, det kan jag inte neka till.

– Då kan jag räkna med dej?

– Vänta nu lite Selma. Det går för fort.

– Inte för mej.

– Men för mej.

– Jag hör på dej att du har börjat fundera på ... ja, vad det nu är som är problemet.

– Visst. Men jag vill inte svara nu. Ge mej lite tid.

– Till måndag?